

MARNÓ JÁNOS

Hogyne

Füle nőtt a falnak. Füzetemnek
szamárfüle, fecnijeim, jegyzeteim gyűlnek,
gyűrődnek, gyülekeznek, körülülök
velem itt az asztalt, egymás fülét rágjuk,
Még kérded? mondjuk, mert a válasz
a kutyát sem érdekli, kutyáink
a hallócsontjainkat ropogtatják. Ebédünk,
hogyne. Én vagyok, aki mindig
későn kel. Rémálmom a húsleves,
húslevessel kezdeni a napot,
grízgaluskával vagy cérnametélttel,
s mivel tél van, hamar átcsúszunk
a tömzsi délutánon, az estebédre
mindannyian kifulladásunk. Elnéztem
a napkorongot, vörös sapkáját
kaptam talán még el, elmémben
nem bízhatok meg, a mögöttesek
vonzanak még, drága Holtam, ki más
bújhatna itt meg körünkben, a Fodorék
fészere mögött sincs már a Napból semmi,
ami említést érdemel. Emmával
bújócskáztunk a két udvarban hármásban,
58-ban, 57-ben, 56 egy kivágott lyuk
a fejemben, esetemben tehát két
öreglyuk egy fejben, nyaranta
játszottunk estébe hajlóan, ez még
édes érzéssé ízesülhet gondolatban.
Közben, ismétlem, bealkonyodott. Az
asztal bontatlan maradhat, Holtam, el-
ülhetsz mellette holnap reggelig
akár, Emmával megtaláltuk egymást,
fehér köpenyben oktatott egy kismamát,
te azonban soha nem kerültél elő aztán,
lement a Nap, lementek a próbák,
a bemutatón problémák adódtak, ám
a megoldásukra sem adtad ki magad.
Így mentek hát le, megoldatlanul, estéink
is napra nap, Emma meg-megborzongott
a takarásban, vele valahányszor én is,
aztán persze a lámpáktól vagy a
lámpaláztól hamar áthevültem.

Gyászkomfort

A teát ott felejtettem a gyógyszeres
asztalon, előtte kint jártam, megfőztem,
most itt a még forró bögre előtttem,
falán a hőtől színesen megformált
Big Bang folyamatábrája, sokat
fakult az idővel. Ajándék bögre,
nézhetnénk görbébben. Meghaltál, hallom.
Álmomban akkor idegen lánnyal
háltam, nem láttam soha korábban,
nem kell hát attól sem tartanom, hogy
a jövőben felbukkan újra. Fogy,
és persze hűl is hamar a teám.
Az univerzum eltűnőben. Téged,
Holtam, hova helyezhetnélek benne.
Az ujjam, mellyel gépelek, nem kínál
szállást neked, sem az eltartott két
kisujjam, melyekkel evezhetnék,
ha vizedre bocsáthatnám lélek-
vesztőmet. Bevizelek. Ideje
szem elől vesztenem fáidat, erdődet,
mocsaradat és a zuhatagodat, hisz'
romlik a szemem, s szakad a part is,
ahol meg mégsem, ott elenyészik.
Karinnal mi van a lelkészlakban,
a paplakban, mi van vele?

Fogak tor-násza

Borús napunkon ne essék ma
szó a halálról. Esik magától
odakint éppen eléggé, szemerkél.
Van, aki vérben forgó szemmel áll
a dupla ablaktáblája mögött,
s mintha számlálna, gügyög, vagy számlálja
némán, mit lehet tudni, az időt,
melynek foga van, úgy értem, még tejel,
mintha örökké tartana, mert még sincs ínyére,
vagy amely többé csak nem múlik,
messziről bűzlik, hogy nem lesz jó vége.
Halálról ne, mert az kerepel, zörög
a dalban, mely különben lágyan szól,
ha elhal. Isten irgalmazzon
valamennyiünknek, kik nézünk
egy filmet, vagy akik meglátszunk benne,
egyszer takarva egymást, egyszer kitakarva,
s lám, összetörve, és látszatra össze-
vissza menve. Vagy menten odaveszve.

Unalom és reszketés

És olyan gyáva vagyok, hogy reszketek
 kimenni éjjel a Hősök terére,
 kánikulában pedig, mikor azt veszed
 észre, hogy az aszfalt is lehet az ágyad,
 a lombok is elmennek épen anyádnak,
 meg a csend, ölére vesz a csend,
 nem ez a süket csend itt, ebben
 a vályogból tapasztott vaksötétben,
 mígnem a kezem egy kapcsolóra téved.
 Szégyentől remegő kézzel merek
 langyos vizet fogmosáshoz egy öreg
 fazékból, a fazékban örömet
 lelem, tele befoltozott lyukkal,
 és a feneke vastagon vízkővel.
 A fogkövetem eheti a fene.
 Elektromos fogkefémben kimerült,
 szégyenszemre kimerült az elem.
 A kezem akkor is remeg, ha nincs mit
 szégyellnem. Vagy a székenből nem fogyhat,
 az életben nem fogy ki az ember? Reggel
 sötét volt tegnap a fejemben, arra
 ébredtem, fel sem öltöztem hát, csak
 egy rövidnadrágot rántottam rá
 az alsóra, és indultam ki a lép-
 csőházba, majd még kijebb a tűző
 napra s le a síneket és sínváltókat
 szegélyező partra – s ott nekivette
 hátamat egy bozótos ócskavasnak;
 arcomat és combomat marta a nap,
 hátamat a rozsdá, s kész lettem volna még
 több mindenre, ha nem hátrálok meg
 egy elbaktató vasutas szavára
 szokott unalmamban. Csakhogy az öreg
 átlátott rajtam, fölismert, Ejnye! mondta,
 hogy ezt sosem unod meg?! Barnultam is azért
 elég sokat, fogott a nap, s agyamban
 is forgott ez-az, a Vérmező egy kar-
 nyújtásnyira, kettőre a Gesztenyés kert,
 s a Hősök tere egy vályogházban, fog-
 mosás előtt. Azután olyan sötét
 támadt, akár itt belül a testemben,
 ahol elveszni készülök éppen, míg
 odakint a tücsökkórus dörzsölt
 dicsérete árad fel a Mennynek.